

Ще идешъ, синко, Чавдаре,
Едничко чедо на майка!
Ще идешъ утрѣ при него;
Ала те клетва заклинамъ,
Ако ти ѿ мила майка ти —
Да плачешъ, синко, да искашъ
Съ дружина да те не води,
А да те далечъ проводи,
На книга да се изучишъ —
Майци си писма да пишешъ,
Кога на гурбетъ отидешъ . . .“

Рипна ми Чавдаръ отъ радость,
Че при татка си ще иде,
Страшни хайдути да види
На хайдушкото сборище;
А майка ядна, жалостна,
Дѣте си мило пригърна
И . . . пакъ заржда, заплака!

